

EFE

Una imatge freqüent: Thierry Henry, Dani Alves, Samuel Eto'o i Lionel Messi celebren un dels molts gols a favor que acumula el Barça aquest curs.

L'amor entre el Barça i la pilota de futbol evoca la passió incontenible entre Natalie Wood i Warren Beatty a *Esplendor a l'herba*.

El títol escollit per Elia Kazan, de fet, s'adiu encara més a les memorables sessions d'espectacle que llega l'equip dirigit per Josep Guardiola. La temporada en curs acumula diversos partits que han de formar part de qualsevol videoteca d'un amant d'aquest esport.

El de Santpedor ja va avisar al tradicional trofeu Joan Gamper, l'estrena davant l'afecció. Era el 16 d'agost passat: "Estrenyeu-vos els cinturons, perquè ens ho passarem bé." Ningú no esperava gaudir tant, però; ni tan sols el president Laporta, segons que ha reconegut recentment. El novell Guardiola, en tot cas, tenia les idees clares i prometia que "l'equip no us fallarà; no sabem si guanyarem títols, ho intentarem, però sí que us dono la meua paraula d'honor que l'equip s'esforçarà

Esplendor a l'herba

El primer equip del FC Barcelona encara els últims dos mesos de la temporada amb la possibilitat de dur el Barça al cim de la seua història, i això no és cap hipèrbole futbolística. No sols poden fer el triplet –Champions, lliga i copa–, sinó que també estan en condicions de triturar marques numèriques que semblaven infranquejables.

i persistirà fins al final per guanyar".

La cultura de l'esforç i de la perfecció a la feina és el pilar central sobre el qual s'ha edificat aquest conjunt, que entre les peces clau només compta

amb Dani Alves i Gerard Piqué, com a incorporacions respecte al curs anterior. De classe, ja n'hi havia. De tècnica, a la plantilla també li'n sobrava, però s'havia perdut aquell ímpetu que havia

11 dels 24 integrants del primer equip del Barça –a la imatge, a l'últim trofeu Joan Gamper– s'han format, com Guardiola, a les categories inferiors del club: Puyol, Xavi, Víctor Valdés, Iniesta, Jorquera, Messi, Bojan, Pedro, Víctor Vázquez, Piqué i Sergi Busquets. Tota una fita, als temps que corren.

caracteritzat el darrer gran Barça, el de les temporades 2004-05 i 2005-06, en aquell moment sota el comandament de l'holandès Frank Rijkaard. Ara, com aleshores, aquesta cultura de l'esforç i la solidaritat entre el grup comença a les extremitats on a la majoria d'equips només hi ha els "convitats estrella", ço és, a la davantera. El trident format per Lionel Messi, Samuel Eto'o i Thierry Henry pressiona l'eixida de pilota del rival de manera ferotge, com si foren lleons i l'estadi, un circ romà.

El resultat és un *türmix*, i qui més se'n beneficia, justament, és l'avantguarda de l'equip, un còctel explosiu producte de la selecció del bo i millor de cada continent: màgia argentina, agressivitat camerunesa i *savoir faire* francès en són els ingredients. Tots tres han espremut defenses de tota mena, i ja acumulen 59 gols a la lliga. Poca broma: tenen més dianes ells tres que qualsevol equip anglès, alemany, italià o francès als seus respectius campionats. A la lliga, sols el Reial i l'Atlètic de Madrid superen en conjunt la xifra dels *tres fantàstics* blau-grana. Si sumem els gols de tot l'equip al campionat, els 84 que acumulen fins dissabte passat –l'endemà de tancar-se aquesta edició– no tenen parió. El Reial Madrid, segon a la classificació, n'havia fet 66, i el Sevilla, tercer, tot just la meitat que el Barça, 42. El còmput total de la fórmula Messi-Eto'o-Henry arriba a 79, entre les tres competicions en què es troben immersos els culés, als

quals resten per disputar un mínim de 13 partits i un màxim de 16, incloent-hi el que es va jugar dissabte passat contra el Reial Valladolid. Arribaran al centenar? Tot sembla possible, enguany. Si més no és segur, o gairebé, que el tercet superarà el rècord d'aquestes característiques a la lliga, els 66 gols que van marcar Di Stéfano, Sol i Gento al Reial Madrid 1960-61. És factible que l'era en color soterre ací també el blanc i negre: Messi, Eto'o i Henry superaran la marca si etziben 8 gols als últims 10 partits de Lliga, per bé que, això sí, ara es juguen més partits que no els anys 60.

De la mateixa manera, i en aquest cas sí que des que hi ha 20 equips a la lliga, el FC Barcelona pot batre una altra dada incòlume de fa anys: la de l'equip que més gols ha marcat en un campionat, el Reial Madrid de la *quinta del Buitre* i John Benjamin Toshack, que el 1989-90 en van anotar 107. A la jornada 28, els madridistes d'aleshores en tenien 81, i el Barça d'ara 84. Amb 24 gols els darrers 10 partits, els catalans trencaran el mite que creia insuperable aquella xifra.

En realitat, cap club del món no és més identificat amb el futbol ofensiu que el blau-grana, fidel a una visió del joc lúdica i alhora estètica. Una idea que remet a Rinus Michels, els anys 70, i que reviscola amb Johan Cruyff a la darrera dels 80 per quedar-se per sempre. L'actual 4-3-3, inusual al futbol d'ara, va instaurar-lo Louis van Gaal el 1997 i

l'han perfeccionat Rijkaard durant cinc anys i avui Guardiola.

"La millor defensa és un bon atac", proclama sense descans l'*holandès volador*, i no li falta raó. El Barça més golejadore de la història és, al mateix temps, el menys golejat dels 20 equips que hi ha a la primera divisió espanyola: en 24 ocasions li han perforat la porteria. Únicament el Sevilla ha rebut menys de 30 gols, cosa que demostra la implicació de tots els jugadors en la causa comuna de desgastar l'oponent mitjançant la possessió de la pilota i els ulls fets al marc contrari. Ja se sap: quan la pilota és als nostres peus, el rival no crea perill, es fa un fart de córrer per robar-la i tenim més opcions de fer gol. Un ideari senzill com l'abecedari, però que ben pocs equips del món practiquen, atesa la qualitat individual i la concentració col·lectiva que requereix. El Barça 2008-09 rep pocs gols fins i tot amb pilota aturada, un dels escassos punts febles de l'equip a l'apartat defensiu.

Piconadora sense pietat. Excepte dos breus períodes de la temporada –les primeres tres setmanes de competició, de la fi d'agost a la primera meitat de setembre, i les tres setmanes que van del 15 de febrer al 7 de març–, l'equip de Guardiola ha estat una autèntica màquina. Va perdre el primer partit de lliga a Sòria, és cert, però en passar aquell episodi de mala sort –els blau-grana van crear moltes jugades de perill– van

ser capaços d'encadenar nou victòries consecutives fora del Camp Nou, amb la dificultat que comporta al futbol d'avui dia, farcit de matxs i d'exigència: aquest és el nou rècord de l'entitat, i costarà molt de superar. De la jornada 3 a la 22, ambdues incloses, el Barça tan sols va empatar un partit, amb el Getafe a casa: 19 victòries, un empat i zero derrotes. Aviat és dit.

A la Champions League i la Copa del Rei, el FC Barcelona també ha dut una trajectòria exemplar. Només ha perdut un partit, l'intranscendent matx contra el Shakhtar Donetsk ucraïnès, quan l'equip ja tenia el passaport a la fase següent. En total, fins dissabte passat, el Barça ha guanyat tres de cada quatre partits, 33 dels 44 que ha disputat. Té a l'abast el màxim de punts d'un equip de la lliga des que s'atorguen tres punts per victòria: en sumar-ne 19 dels 30 últims sobrepujarà els 87 de l'Atlètic de Madrid a la temporada 1995-96. Aquell conjunt, entrenat per Radomir Antic, va marcar 75 gols, una xifra ja ridiculitzada pel Barça actual. Val a dir que el València va assolir la lliga 2001-02 amb només 51 gols a favor. El Barça d'enguany duplicarà aquella xifra.

Cal anotar, malgrat allò que puga semblar, que el Reial Madrid fa un gran campionat. A la jornada 28 ja té un punt més –63– que l'any passat per aquesta època, i set dianes més a favor seu –66– que no llavors. Els madridistes van guanyar sense gaires complicacions aquell títol, cosa que dota de més valor el rendiment dels culés, que han vençut partits que tenien molt coll amunt –a Pamplona, a Santander, a Vila-real, a Montjuïc...– i que van apuntar-se els 12 punts en disputa a la part més complicada del campionat, l'anomenat *Tourmalet*, quan van desfer-se de manera consecutiva del Sevilla, del Reial Madrid, del València i de l'equip de la Plana.

L'esclat de la primavera. L'excel·lent marxa del Barça l'ha menat a una primavera calenta com poques. Està en condicions d'acaparar les tres copes a què aspirava a l'estiu, però abans haurà de superar un terrífic calendari –vegeu requadre superior–, ja que la celebració de la Copa de Confederacions, un torneig organitzat per la FIFA que reunirà

Un 'ser o no ser' cada 72 hores

La continuïtat del Barça a les tres competicions implica un final de curs molt exigent. Des de dissabte passat, i tret de la setmana del 17 al 24 de maig, hi ha partit cada tres dies, com es comprova a sota... I sempre que l'equip supere els quarts de final i la semifinal –en cursiva– de la Champions League, és clar.

- **8 d'abril** / **Champions League** / FC Barcelona – Bayern de Munic
- **11 d'abril** / **Lliga** / FC Barcelona – Recreativo de Huelva
- **14 d'abril** / **Champions League** / Bayern de Munic – FC Barcelona
- **18 o 19 d'abril** / **Lliga** / Getafe – FC Barcelona
- **21, 22 o 23 d'abril** / **Lliga** / FC Barcelona – Sevilla FC
- **25 o 26 d'abril** / **Lliga** / València CF – FC Barcelona
- **28 d'abril** / **Champions League** / *FC Barcelona – Liverpool/Chelsea*
- **2 o 3 de maig** / **Lliga** / Reial Madrid – FC Barcelona
- **6 de maig** / **Champions League** / *Liverpool/Chelsea – FC Barcelona*
- **9 o 10 de maig** / **Lliga** / FC Barcelona – Vila-real CF
- **13 de maig** / **Copa del Rei** / Athletic Club de Bilbao – FC Barcelona
- **16 o 17 de maig** / **Lliga** / Reial Mallorca – FC Barcelona
- **22, 23 o 24 de maig** / **Lliga** / FC Barcelona – Osasuna
- **27 de maig** / **Champions League** / *FC Barcelona – ?**
- **30 o 31 de maig** / **Lliga** / Deportivo de la Corunya – FC Barcelona

*El rival a la hipotètica final de Champions seria el Manchester United, el Porto, l'Arsenal o el Vila-real.

les seleccions campiones de les darreres competicions internacionals –entre les quals l'espanyola– obliga a enllestir la Lliga abans del juny.

La política de rotacions instaurada per Guardiola i el seu ajudant, Tito Vilanova, ha permès que la plantilla arribi a la fase final de la temporada en bones condicions, però encara queda el tram més difícil de l'ascensió. De fet, si el Barça elimina el Bayern de Munic als quarts de final de la Lliga de Campions, l'esperen tres setmanes –del 21 d'abril al 13 de maig– autènticament angosants, perquè es jugarà la vida cada tres dies. L'absència de lesionats importants al llarg del curs –s'han dosificat jugadors clau, com ara Messi i Eto'o, per por de perdre'ls durant mesos– no garanteix que les males notícies de la infermeria no arriben al moment més emocionant.

Siga com siga, res ni ningú ja no llevantà als socis i simpatitzants blau-grana les hores de futbol en majúscules que han viscut enguany. Aquestes ja formen part d'algunes de les pàgines més belles de la història del club. El veterà Rudy Ventura, desaparegut la setmana passada i espectador de bona part d'aquesta història, en pot donar bona fe.

L'orgull de ser barcelonista, l'esgotament dels adjectius per a definir el joc del Barça 2008-09, encara es multiplica quan hom analitza els protagonistes d'aquesta obra d'art per capítols que de moment ha estat la temporada: 11 dels 24 integrants de la primera plantilla del Barça s'han format al planter, un mèrit inqüestionable al futbol del segle XXI, mestís com cap. La Masia ja no sols es vanta de formar jugadors catalans, sinó que avui modela cracs planetaris nascuts fora de les fronteres pròpies, com ara Lionel Messi i Andrés Iniesta. Un treball de molts tècnics i de molts anys que no serviria de res sense la confiança que hi diposita el tàndem Guardiola-Vilanova. Ells, el secretari tècnic –Txiki Begiristain– i el president, Joan Laporta, han arrodonit una manera de fer que resideix a can Barça des que un dia l'esprimatxat Cruyff va aterrar al Prat amb una cigarreta a la boca i una revolució a la maleta.

D'aquell dia ençà, el Barça enamora a dins i a fora, és respectat i admirat per la seua filosofia. A diferència del film de Kazan, a més, l'esplendor a l'herba del Camp Nou sembla infinit.

Víctor Maceda